

Prædiken til 18. søndag efter Trinitatis, søndag den 3. oktober 2021, Matt. 22, 34-46.

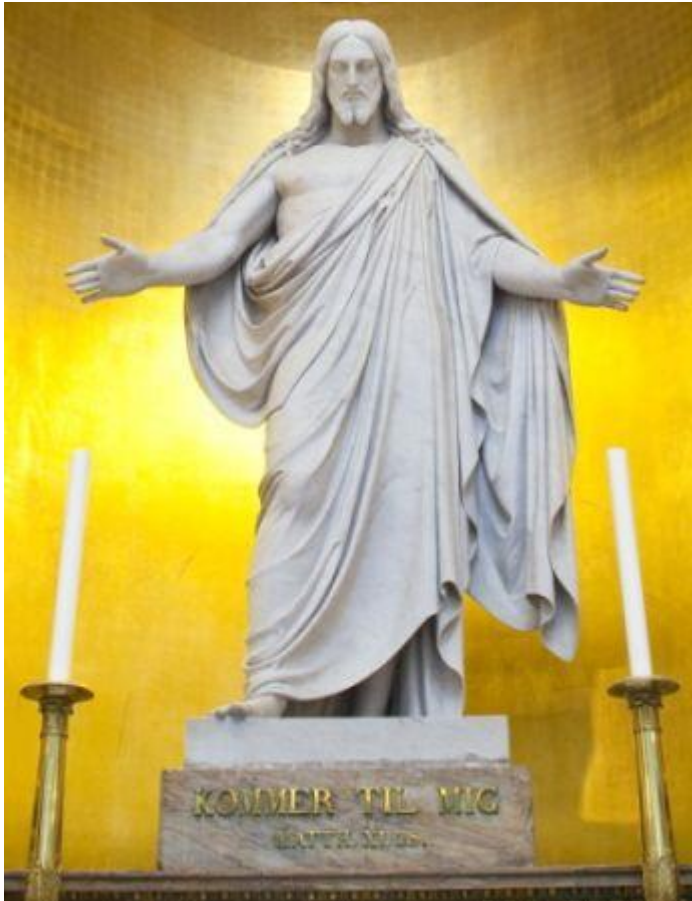
Af Søren Kristoffersen

Salmer: 330 Du, som ud af intet skabte; 375 Alt står i Guds faderhånd; 691 Loven er et helligt bud; 367 Vi rækker vore hænder frem; 192 v. 7 Du, som har dig selv mig givet og 672 Jeg ved, på hvem jeg bygger

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:
Da farisæerne hørte, at Jesus havde lukket munden på saddukæerne, samledes de, og en af dem, en lovkyndig, spurgte ham for at sætte ham på prøve: »Mester, hvad er det største bud i loven?« Han sagde til ham: » ›Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.‹ Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som står lige med det: ›Du skal elske din næste som dig selv.‹ På de to bud hviler hele loven og profeterne.« Mens farisæerne var forsamlet, spurgte Jesus dem: »Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han?« De svarede: »Davids.« Han sagde til dem: »Hvordan kan David så ved Ånden kalde ham herre og sige: ›Herren sagde til min herre: Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg får lagt dine fjender under dine fødder?‹ Når David altså kalder ham herre, hvordan kan han så være hans søn?« Ingen kunne svare ham et ord, og fra den dag turde heller

ingen længere spørge ham om noget. Matthæusevangeliet
22,34-46

Inspiration:

Figur 1 Jesus i Københavns Domkirke. Skulptur af Thorvaldsen

Klik på [Bibelen ABC: F for frelse](#) , Artikel i Bibelselskabet

Figur 2 Charlotte Rørth. Foto: Marie Hald.

Klik på [Fem skarpe om Bibelen til Charlotte Rørth](#) , Artikel i Bibelselskabet

Hvorfor skal vi egentlig beskæftige os med et menneske, som vi kun har hørt og læst om, som ingen nulevende har hverken set eller talt med.

Hvorfor skal vi slå al erfaring og rationel tænkning på *stand-by* og tro på dette menneskes højst unaturlige genopvækkelse fra de døde, og ovenikøbet tro på at denne opstandelse fra graven har noget med os i dag at gøre, med det liv vi lever og med den død, vi skal dø med en dag?

Hvad er det, som gør, at vi er nogen, der ikke kan slippe tanken helt om, at der er noget om snakken?

Hvorfor er det lige, at vi står her og prædiker søndag efter søndag, at kunstnere udsmykker vore kirker med nyfortolkninger af de gamle bibelske fortællinger, at store, kendte, filminstruktører prøver at komme så tæt som muligt på historien om den oprindelige Jesus-skikkelse, ja at flere og flere kendisser bekender sig til den kristne tro. Ja, at der skrives spalte op og spalte ned i aviser og magasiner om Gud, kirke og tro, og at sågar nye populære salmer bliver til, hvoraf vi skal synge et par stykker i dag?

Jeg tror det hænger sammen med det skelsættende faktum, at i Jesus blev Gud menneske af kød og blod ligesom os. Det er det der konstituerer kristendommen som kristendom, at Gud blev menneske i Jesus, at han levede, led og døde som et helt almindeligt menneske, gennemlevede vores vilkår, og på den måde blev ét med vores fællesmenneskelige livs- og lidelseshistorie.

Det kan vi ikke bare som menneskehed sidde overhørig. Og heller ikke som enkeltindivid kan jeg sidde det overhørig, at Gud blev menneske for min skyld, at han ikke bare døde for min skyld, men også overvandt døden for min skyld. Og derudover så viskede han min tavle ren, så jeg, uanset hvad der ligger i min bagage af skidt og kanel, af skyld og skam og svigt og nederlag, roligt kan åbne mig mod Gud og tage imod hans kærlighed. Og tro på at Gud elsker mig betingelsesløst.

Betingelsesløs kærlighed, det er ikke noget der hænger på træerne. Lad os bare være ærlige og indrømme, at den ikke findes imellem mennesker. I hvert fald kun i små glimt, der

hvor vi møder ægte tilgivelse fra et andet menneske, som vi har forbrudt os imod.

Betingelsesløs kærlighed er kommet til verden med Gud og er i hele sit væsen knyttet til historien om Jesus af Nazareth, til hans liv og gerning på jorden.

Jesus var næstekærlighedens ambassadør i vores verden, og det var han på et mandat fra Gud.

Det er dette mandat, han er i fuld gang med at udmønte i ord i dagens evangelium, hvor han gang på gang oplever, at hans budskab ikke vækker den genklang i folk, som han kunne ønske. Det gælder ikke mindst for medlemmerne af de to gumpetunge religiøse partier, saddukæerne og farisæerne, som ynder at stille sig op på åbne pladser og tale Jesus midt imod eller udfordre ham, hvis de kan komme af sted med det. De har ikke øre for den skelsættende nyhed, som Jesus kommer til dem med, at Guds rige er kommet til dem, og at Jesus er døren ind til det rige. Det kan eller vil de ikke høre, hvor pædagogisk end Jesus griber sin forkyndelse an.

Der er nemlig det ved Kristi evangelium, at det bedst høres af et uspoleret barnesind, af et sind som endnu ikke har lukket sig om sig selv og sin egen sandhed, men som er åbent for at tage imod, både af kærlighed og sandhed.

Den åbenhed har det med at lide skade, når vi vokser til, hver eneste gang vi oplever at kærligheden svigtes.

Så lukker der sig dør på dør, og til sidst er der ikke flere døre at lukke. Så er det måske forståeligt nok, at når der kommer en mand, et tilsyneladende helt almindeligt menneske og tilbyder sig som døren ind til den ultimative kærlighed,

kærligheden fra Gud, så har man fået åbne døre nok. Så føler man sig mest sikker bagved sin egen solidt boltede dør.

Vi må formode, at det var sådan det var fat med saddukæerne og farisæernes medlemmer, og så havde de meget praktisk fundet sammen i partier, hvor de kunne bekræfte hinanden i netop deres egen sandhed.

Er det noget vi kan genkende fra vores egen tid? At vi grupperer os i meningsfællesskaber, hvor formålet er at udbrede de meninger som man er fælles om i den gruppe, og så i øvrigt lukke ørerne for andres meninger.

Det er vel netop det som gør sig gældende hos de politiske partier, at man har travlt med at skilte med sine egne standpunkter, og det gør man bedst ved på forhånd at lægge afstand til de andre. For det kunne jo være farligt, hvis man begyndte at lytte til de andre, og på den måde risikere at komme i tvivl om det man selv står for. Og skulle skaden ske, så er der også noget der hedder partidisciplin, et instrument der skal tjene til at banke en evt. tvivler på plads.

Det er selv samme mekanisme, den samme mentale mur, Jesus stødte ind i forhold til sin tids religiøse partier, og det var svært, for ikke at sige umuligt at kradse hul i muren.

Den samme hårdhed ser vi i de religioner i dag som på lignende måde lukker sig omkring sin egen sandhed og som ser faren lure overalt, hvor mennesker ikke deler denne religions absolutte trossandheder.

Men når det er sagt, for det er jo for nemt bare at pege fingre ad fanatikerne og de skinhellige, hvordan er det så lige fat

med os, de mange, der måske ikke hører til i en snævert bestemt meningsgruppe, hverken religiøs eller politisk, og som ser os selv som åbne og lyttende mennesker med tolerance for andre menneskers forskellighed.

Hvordan ville vi f.eks. reagere hvis en mand af folket stod frem og sagde, at han var porten ind til Guds rige, og at vi ved at tro på ham og følge hans eksempel ville blive frelst og arve Guds rige?

Er det ikke en utopi at tro, at vi ville reagere anderledes end saddukæerne og farisæerne. Ville vi ikke klamre os til de værdier, både åndelige og materielle, som vi har bygget vores liv op omkring. Ville vi, som disciplene, være i stand til at give slip på vort eget, familie, arbejde, materiel tryghed for at gå ud i verden og praktisere næstekærlighed? Jeg tror det ikke.

Vi udgør nemlig også, hvis vi tager den vestlige civilisation under ét, en form for homogen gruppe, som gennem århundreder har opbygget nogle værdier, som fortæller os hvad det er det drejer sig om her i livet, værdier som stolthed, uafhængighed, frihed, status, familie, karriere, penge og materielle goder. De værdier kan vi allerede spore helt tydeligt hos vores konfirmander i 14-15-årsalderen. Det er sådan noget de drømmer om, og det har de et sted fra. De er præget af deres familie, af venner og af medierne ikke mindst. Så vores samfund, vores måde at indrette livet på, er også som en skal, der lukker sig om sig selv og hele tiden ser ud til at bekræfte sig selv.

Jesu ord om næstekærlighed lyder godt, synes vi, men vi er ikke umiddelbart til sinds at følge ordene til dørs. Vi er ikke til sinds at forlade det liv, vi kender, de værdier vi lever efter, for at gå ind ad den åbne dør, som Jesus udgør, for vi er bange for at miste fodfæstet, når vi træder ind over tærsklen til det andet liv. Præcis som farisæerne og saddukæerne var bange for at miste den magt og den status, de havde, dengang Jesus gik rundt og forkyndte.

Hvis man kender lidt til moderne terapi, og man kommer til at snakke om sin angst for det ene eller det andet, angsten for at sige sin ærlige mening til et andet menneske, f.eks., så vil terapeuten typisk spørge: Hvad er det værste, der kunne ske, hvis du sagde din mening?

Og når så klienten har reflekteret lidt over sagen, så viser det sig gerne, at jorden nok ikke ville gå under af den grund. Det kunne faktisk være, at begge parter ville gå berigede fra en sådan samtale, hvor sandheden for en gangs skyld kom på bordet. Og sådan er det tit med vores angst for det ukendte. Den har en tendens til at forstørre alting op og gøre det vi ikke kender meget mere skræmmende end det i virkeligheden er.

Kravet om næstekærlighed virker måske på samme måde. Det virker som noget, der udelukker os selv, stopper vort eget livsløb. Indtil vi får fortalt af Kristus, gennem hans historie, at først da han konfronterede sig med sin egen angst for at dø og gav sig selv for os, begyndte hans virkelige liv med Gud. Og ved at gøre netop det, leve næstekærligheden, viste Kristus sig som Vejen, Sandheden og Livet for os.

”Åbent hjerte” digt læses.

ÅBENT HJERTE

Tiden gik og førte os på ny fra sted til sted,
Hvad vi søgte på vor vej, tog horisonten med.
Men under himlens blå er en dyb og evig klang.
Alt hvad vi tænkte på, brød den ned for sjælens trang.
Åbent hjerte finder altid hjem.

Tvivlen kom og lagde sig omkring os som et slør.
Frygten holdt os fanget i os selv bag lukket dør.
Men under himlens blå er en dyb og evig klang.
Alt hvad vi frygtsomt så, brød den ned for sjælens trang.
Åbent hjerte finder altid mod.

Tiden går og verden var konstant foranderlig.
Dale blev til bjerge, mens vi vandrede forbi.
Men under himlens blå er en dyb og evig klang.
Trapperne, vi skal gå, bygges op af sjælens trang.
Åbent hjerte finder altid vej.

Sys Bjerre/Christian Connie 2016.
Højskolesangbogen, 2020.

Amen